

in dulcissimam consuetudinem, qua nunquam finietur.
 Et illam enim longe præstantiorem vitam, de qua
 filium suum in Evangelio nos regemuit, et archidiaconum
 illum vite, nempe spiritum adoptionis in animas
 vestras effudit. Interea tu et ego, qui illis amicis
 vestris et D. Cassandro superstitibus sumus, deus opam
 ut tam hic viventes: quam cum emigrabimus
 ad Dominum, ipsi accepti esse possimus non invicem,
 res coram tribunali Christi reddenda nobis esse
 nostra peregrinationis rationem. Sed hoc veretur
 ut intempestiva videamur. Vile. 5. Febr. Sept.
 1566. Duisburgi.

T. D. studiosiss.

Johannes Molanus.

Episcopis Ecclesie tum Gallie, tum
 Germanice, que nuper colligi
 cepit Antwerpia. Bonis auspiciis
 cibus quidem ratum suum.

84.)

Quum nihil sit cuiquam patria sua dulcis veneranda
 di viri ne barbaro quidem, vel una hec res facit, ut de
 mea erga vestras Ecclesias voluntate, non possitis
 dubitare. Qui ante annos 14. ex animo à patria con-
 spectu me disjuxi, ut statuerem, si unquam Deus pater
 Jesu Christi propitiū illam aspiceret, verbiq. sui gratia
 publicè illustraret, mihi quoq. ibi omni studio atq. indu-
 stria in gratia cum eadem redeundum esse. Ergo quum
 tum in me situm est, esse diu et in parte malicio diu paula-
 tim vires atteritas esse sentio, tamen non recusum Deo in
 presidium assumpto, aut isthuc, aut alibi in patria
 in patria ad eandem gravissimi laboris tolerantia
 cum opibus alacritate reverti. Quid obstat igitur
 quo minus relictis rebus repente obtemperem vestra
 vocationi? expediam breviter si possum, Dec. annis
 Brema mihi hospitium precat, et quoddam altera
 parens fuit, Rectorem tamen scholæ suæ his tantum
 annis tribus proximis habuit, ad quam functionem.

[= Ancv. a. 72
 N. 1567]

in ea praesertim gente longe difficiliorum priusquam me
proxis obstringerem stipulatus sum prioris doctri-
nae et religionis libertatem. Quae quidem quod illis
nobis constitit satis secunda res fluxerunt. At postquam
repurgata schola et Ecclesie bene auspiciis incepta, rici-
marum gentium impravitate contraxit, tum ibi vi-
delicet piis concionatoribus, et aduentibus quibusdam impor-
tune clamoribus conturbatoribus, qui nos in servitu-
tem addigerent, per quos non liceret, pro veteri
sinceritate conscientia scholasticis officiis per-
fungi, interventa pestilentia, nulla occasione, in-
petravi à Magistratu, qui propter aestum contum-
pulis concubabat, ut sciret huc me ad sacros cum al-
liquot adolescentibus transferre. Atque id quidem ei longe
ut de scholae suae gubernatione nequaquam mecum age-
rent in posterum, nisi sublatis è mediis illis invidiosis
di calamitatibus, pristina libertas bene rem gerendi
nobis in integram restitueretur. Itaque adeo hoc consi-
lio hunc totum mensem octobr. Bruggae apud
veterem amicum peragravi sum, ut inde ex locori-
cinere cum cons. Daniele et cum iis, qui scholae
praesent, hoc agerem, ut aut reverti me juberent, cum
fiducia primae libertatis, aut cum bona gratia mis-
facerent. Ternis literis hoc à me tum ingenuè tum
reuerenter tentatum est. Sed hactenus nihil respon-
sionis extorxi, unius liberas à puero meo descriptas istis ad-
jungam quo certum quod illis loco res nostrae sunt per-
cipiat. Nempe huc omnia redeunt. Quamquam mi-
hi exoptatissimum esset in Academia Germanica pri-
cipue vivere. Si id quod postulo à Bremensibus
impetro cum gratia. Nempe ut intrusus ab
omni prophana superstitione sincerè atque in lege
vocationi recepte possum incumbere, res me ipsa
obstrictum ex pacto retinebit. Sin quod magis
cavido, non erit hoc mihi aqua cor integra quippe
gratia prior et emendata Ecclesie ministerio orbe

perpulerunt, ego cum bona quoad fieri poterit fama ab
 ipsis discedam, et volente Deo me vobis sistam, de ve-
 stra voluntate et de statu rerum prolixius instatuen-
 dum. Nam me nunc accedam quod obstat vestra huma-
 nitas a M. Francisco resciscet. iam mihi suspensum ve-
 strum non in futurum sed meas literas premittis,
 ne qua ad eos dimanet suspicio quibus summe volunta-
 ti esset brevementer in me incidere et meam istam
 vacationem impedire. interea obnixè vos oro ubi
 vacatione Filii Dei mea pusilli hominis consilia ad
 iuvetis, ne quid conerem nisi quod ipsi sit acceptum.
 Amen. Valete fratres dilecti in Domino. 4. Idus Novembrio
 Duisburgi.

Johannes a Molagris.

Senatui Ecclesiastico. Heidelbergae.

Pax Christi.

Venerandi viri ut ex V. H. literis illustrissimi pri-
 cipis Palatini incredibile studium promovere ple-
 nitudo agnosco: ita vestre erga me benevolentiae
 pro eo honore, quo hunc angustum hominem digna-
 ti estis, ex animo sincero quantas possum gratias
 ago. Etsi autem non ita meq. me fallit aequum
 mihi tantum laudis arrogem, illud cupiscor tamen
 ad scholasticas provincias, et ad servanda juven-
 tatis studia me semper miris quodam amore in-
 cessum fuisse. jam vero quid mea huc studia
 possint esse accommodata quam se vixit constringe-
 ret in ejusmodi schola vivere, quo ornata viris pre-
 stantibus eruditam professionem linguarum affe-
 ctum illustret assidua ininterrupta pietatis exerci-
 tatione. Haec omnia ornamenta cum sint isthuc
 in unam Academiam maximo Dei beneficio, commu-
 lata, nullum est profectus presentis vite domici-
 lium. Ubi hoc ultimum spectum jam vergentis eta-
 tis labentis consumam. Proinde non sum felix,
 nisi praesentis principis et vestre prudentissimae
 vim virorem vacationi valde cupiam obsequi,
 cum summa alacritate si qua jure liber et in

85./

[= Anec. a. 7.
 Nr. 154]